04/01/20 ପ୍ରାତଃ ମୁରଲୀ ଓମ୍ ଶାନ୍ତି "ବାପଦାଦା" ମଧୁବନ

"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:— ଯୋଗର ଚାର୍ଟ ରଖ, ଯେତିକି-ଯେତିକି ଯୋଗଯୁକ୍ତ ସ୍ଥିତିରେ ରହିବାର ଅଭ୍ୟାସ ହୋଇ ଚାଲିବ ସେତେ ସେତେ ପାପ କଟିଯିବ, କର୍ମାତୀତ ଅବସ୍ଥା ନିକଟତର ହୋଇଯିବ ।"

ପ୍ରଶ୍ନ:- ଯୋଗର ଚାର୍ଟ ଠିକ୍ ଅଛି କି ନାହିଁ, ଏହାର ଚିହ୍ନଟ କେଉଁ ୪ଟି କଥାରୁ କରାଯାଇଥାଏ ?

ଉତ୍ତର:- (୧) ଆସାମୀ(ବ୍ୟକ୍ତି) (୨) ଚାଲି-ଚଳଣି (୩) ସେବା ଏବଂ (୪) ଖୁସି । ବାପଦାଦା ଏହି ଚାରୋଟି କଥାକୁ ଦେଖି କହିଥା'ନ୍ତି ଯେ ଏହାଙ୍କର ଚାର୍ଟ ଠିକ୍ ଅଛି କି ନାହିଁ ? ଯେଉଁ ପିଲାମାନେ ମିଉଜିୟମ୍ ଅଥବା ପ୍ରଦର୍ଶନୀ ବୁଝାଇବାର ସେବାରେ ରହୁଛନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କର ଚାଲି-ଚଳଣି ରାଜକୀୟ ଅଟେ, ଯେଉଁମାନେ ବହୁତ ଖୁସିରେ ରହୁଛନ୍ତି, ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ତାଙ୍କର ଚାର୍ଟ ଠିକ୍ ଥିବ ।

ଗୀତ:- ମୁଖଡା ଦେଖ ଲେ ପ୍ରାଣୀ....

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ପିଲାମାନେ ଗୀତ ଶୁଣିଲେ, ଏହାର ଅର୍ଥ ମଧ୍ୟ ଜାଣିବା ଉଚିତ୍ ଯେ କେତେ ପାପ ବାକି ରହିଲା, କେତେ ପୁଣ୍ୟ ଜମା ହେଲା ଅର୍ଥାତ୍ ଆତ୍ମାକୁ ସତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନ ହେବା ପାଇଁ କେତେ ସମୟ ବାକି ରହିଲା ? ଏବେ କେତେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପବିତ୍ର ହୋଇଛ — ଏକଥା ବୁଝି ତ ପାରୁଛ ନା ? ଚାର୍ଟରେ କେହି ଲେଖୁଛନ୍ତି ମୁଁ ଦୁଇ-ତିନି ଘଣ୍ଟା ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉଛି, କେହି ପୁଣି ଲେଖୁଛନ୍ତି ମୁଁ ଗୋଟିଏ ଘଣ୍ଟା ମନେ ପକାଉଛି । ଏହା ତ ବହୁତ କମ୍ ହେଲା । ବାବାଙ୍କୁ କମ୍ ସମୟ ମନେ ପକାଇଲେ, କମ୍ ପାପ କଟିବ । ଏବେ ତ ବହୁତ ପାପ ଅଛି ନା, ଯାହା କଟି ନାହିଁ । ଆତ୍ମାକୁ ହିଁ ପ୍ରାଣୀ ବୋଲି କୁହାଯାଏ । ତେଣୁ ଏବେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି — ହେ ଆତ୍ମା, ନିଜକୁ ପଚାର ଏହି ହିସାବରେ କେତେ ପାପ କଟିଥିବ ? ଚାର୍ଟ ଦ୍ୱାରା ଜଣାପଡିଥାଏ — ଆମେ କେତେ ପୁଣ୍ୟ ଆତ୍ମା ହୋଇଛୁ ? ଏକଥା ତ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯେ, ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ ହିଁ କର୍ମାତୀତ ଅବସ୍ଥା ହେବ । ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାର ଅଭ୍ୟାସ ହୋଇଗଲେ ପୁଣି ଅଧିକ ପାପ କଟିବାରେ ଲାଗିବ । ନିଜର ଯାଞ୍ଚ କରିବା ଉଚିତ୍ ଯେ ମୁଁ ବାବାଙ୍କ ସ୍ମୃତିରେ କେତେ ସମୟ ରହୁଛି ? ଏଥିରେ ଗପ (ଫୁଟାଣି) ମାରିବାର କୌଣସି କଥା ନାହିଁ । ଏଥିରେ ନିଜର ଯାଞ୍ଚ କରିବାକୁ ହେବ । ନିଜର ଚାର୍ଟ ଲେଖି ବାବାଙ୍କୁ ଦେଲେ ବାବା ତୁରନ୍ତ କହିପାରିବେ ଯେ ଏହି ଚାର୍ଟ ଠିକ୍ ଅଛି ନା ନାହିଁ ? ଆସାମୀ, ଚାଲିଚଳଣି, ସେବା ଓ ଖୁସିକୁ ଦେଖି ବାବା ତୁରନ୍ତ ବୁଝିଯାଆନ୍ତି ଯେ ଏହାଙ୍କର ଚାର୍ଟ କିପରି ଥିବ! ନିରନ୍ତର ସ୍ମୃତି କେଉଁ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କର ରହୁଥିବ ? ଯିଏ ମିଉଜିୟମ୍ ଅଥବା ପ୍ରଦର୍ଶନୀର ସେବାରେ ରହିଥା'ନ୍ତି । ମିଉଜିୟମକୁ ତ ସାରା ଦିନ ଯିବା-ଆସିବା କରିଥା'ନ୍ତି । ଦିଲ୍ଲୀକୁ ତ ବହୁତ ଆସିବେ । ବାରମ୍ବାର ବାବାଙ୍କ ପରିଚୟ ଦେବାକୁ ପଡିଥାଏ । ଧରିନିଅ କାହାକୁ ତୁମେ କହୁଛ ବିନାଶ ହେବା ପାଇଁ ଆଉ ଅଳ୍ପ ବର୍ଷ ବାକି ଅଛି । ସେମାନେ କହୁଛନ୍ତି ଏହା କିପରି ହୋଇପାରିବ ? ତୁରନ୍ତ କହିବା ଉଚିତ୍, ଏକଥା ଆମେ କହୁନାହୁଁ । ଭଗବାନୁବାଚ ଅଟେ ନା । ଭଗବାନୁବାଚ ତ ନିଶ୍ଚିତ ସତ୍ୟ ହିଁ ହେବ ନା ସେଥିପାଇଁ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ବାରମ୍ବାର କୁହ — ଏହା ଶିବବାବାଙ୍କ ଶ୍ରୀମତ ଅଟେ । ଆମେ କହୁନାହୁଁ, ଶ୍ରୀମତ ତାଙ୍କର ଅଟେ । ସେ ହିଁ ସତ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । ପ୍ରଥମେ-ପ୍ରଥମେ ତ ବାବାଙ୍କ ପରିଚୟ ନିଶ୍ଚୟ ଦେବାକୁ ପଡିବ ସେଥିପାଇଁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ପ୍ରତ୍ୟେକ ଚିତ୍ରରେ ଲେଖିଦିଅ — ଶିବ ଭଗବାନୁବାଚ । ସିଏ ତ ସଠିକ୍ ହିଁ କହିବେ, ଆମେ କ'ଣ ଜାଣିଥିଲୁ । ବାବା କହୁଥିବାରୁ ଆମେ କହୁଛୁ । କେବେ-କେବେ ଖବରକାଗଜରେ ମଧ୍ୟ ବାହାର କରିଥା'ନ୍ତି ଯେ — ଅମୁକ ଭବିଷ୍ୟତବାଣୀ କରିଛନ୍ତି ଯେ ବିନାଶ ଜଲଦି ହେବ ।

ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମେ ବେହଦ (ପାରଲୌକିକ) ବାବାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ଅଟ । ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମାକୁମାର-କୁମାରୀ ତ ବେହଦର ଅଟନ୍ତି ନା । ତୁମେ କହୁଛ ଆମେ ବେହଦ ବାବାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ଅଟୁ । ସିଏ ହିଁ ପତିତ-ପାବନ ଜ୍ଞାନର ସାଗର ଅଟନ୍ତି । ପ୍ରଥମେ ଏହି କଥା ବୁଝାଇ, ପକ୍କା କରି ପୁଣି ଆଗକୁ ବୁଝାଇବା ଉଚିତ୍ । ଶିବବାବା ଏକଥା କହିଛନ୍ତି — ଯାଦବ, କୌରବମାନଙ୍କର ବିନାଶ କାଳେ ବିପରୀତ ବୁଦ୍ଧି ହେଉଛି । ବୁଝାଇବା ସମୟରେ ଶିବବାବାଙ୍କ ନାମ ବାରମ୍ବାର କହୁଥିଲେ ଏହା ଦ୍ୱାରା ପିଲାମାନଙ୍କର ହିଁ କଲ୍ୟାଣ ହେବ ଏବଂ ତା'ସହିତ ଶିବବାବାଙ୍କ ସ୍ମୃତି ମଧ୍ୟ ରହିବ । ବାବା ଯାହା ତୁମକୁ ବୁଝାଇଛନ୍ତି, ତାହା ତୁମେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଇଚାଲ । ତେବେ ସେବାଧାରୀମାନଙ୍କର ଚାର୍ଟ ଭଲ ରହୁଥିବ । ସେମାନେ ସାରା ଦିନରେ ୮ ଘଣ୍ଟା ସେବାରେ ବ୍ୟସ୍ତ ରହିଥାନ୍ତି । ଅତି ବେଶୀରେ୧ ଘଣ୍ଟା ବିଶ୍ରାମ ନେଉଥିବେ । ତଥାପି ୬ ଘଣ୍ଟା ତ ସେବାରେ ରହିଥା'ନ୍ତି ନା । ତେଣୁ ବୁଝିବା ଦରକାର ତାଙ୍କର ବିକର୍ମ ବହୁତ ବିନାଶ ହେଉଥିବ । ଅନେକଙ୍କୁ ଘଡି-ଘଡି ବାବାଙ୍କର ପରିଚୟ ଦେଉଛନ୍ତି ତେଣୁ ଏପରି ସେବାଧାରୀ ସନ୍ତାନ ନିଶ୍ଚିତ ବାବାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ପ୍ରିୟ ହୋଇଥାନ୍ତି । ବାବା ଦେଖୁଛନ୍ତି ଇଏ ତ ଅନେକଙ୍କର କଲ୍ୟାଣ କରୁଛନ୍ତି, ରାତି-ଦିନ ଏହାଙ୍କର ଏହି ଚିନ୍ତନ ରହିଛି — ମୋତେ ଅନେକଙ୍କର କଲ୍ୟାଣ କରିବାକୁ ହେବ । ବହୁତଙ୍କର କଲ୍ୟାଣ କରିବାର ଅର୍ଥ ନିଜର କଲ୍ୟାଣ କରିବା । ସେହିମାନଙ୍କୁ ହିଁ ବୃତ୍ତି ମିଳିବ ଯିଏ ବହୁତଙ୍କର କଲ୍ୟାଣ କରୁଛନ୍ତି । ଏହା ହିଁ ପିଲାମାନଙ୍କର ଧନ୍ଦା ଅଟେ । ଶିକ୍ଷକ ହୋଇ ଅନେକଙ୍କୁ ରାସ୍ତା ବତାଇବାକୁ ହେବ । ପ୍ରଥମତଃ ଏହି ଜ୍ଞାନକୁ ପୁରା ଧାରଣ କରିବାକୁ ପଡିବ । କାହାର କଲ୍ୟାଣ ନକଲେ ବୁଝାଯାଏ ଏହାଙ୍କ ଭାଗ୍ୟରେ ନାହିଁ । ପିଲାମାନେ କହୁଛନ୍ତି — ବାବା, ଆମକୁ ଚାକିରୀରୁ ମୁକ୍ତ କର, ଆମେ ଏହି ସେବାରେ ଲାଗିଯିବୁ । ବାବା ମଧ୍ୟ ଦେଖିବେ ବାସ୍ତବରେ ଇଏ

ସେବାଯୋଗ୍ୟ ବି ଅଟନ୍ତି, ବନ୍ଧନମୁକ୍ତ ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି, ତେବେ ଯାଇ କହିବେ ୫୦୦-୧୦୦୦ ରୋଜଗାର କରିବା ଅପେକ୍ଷା ଏହି ସେବାରେ ଲାଗି ବହୁତଙ୍କର କଲ୍ୟାଣ କର । ଯଦିଓ ତୁମେ ବନ୍ଧନମୁକ୍ତ ଅଛ ତେବେ ମଧ୍ୟ ବାବା ସେବା କରିବା ଯୋଗ୍ୟତା ଦେଖିଲେ ହିଁ ରାୟ ଦେବେ । ସେବାଧାରୀ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ସବୁ ସ୍ଥାନରୁ ଡାକିଥା'ନ୍ତି । ସ୍କୁଲରେ ଛାତ୍ରମାନେ ପଢିଥା'ନ୍ତି ନା, ଏହା ମଧ୍ୟ ପାଠପଢା ଅଟେ । ଏହା କୌଣସି ସାଧାରଣ ମତ ନୁହେଁ । ସତ ଅର୍ଥାତ୍ ଯିଏ ସତ୍ୟ କହିଥାନ୍ତି । ଆମେ ଶ୍ରୀମତ ଅନୁସାରେ ଆପଣଙ୍କୁ ଏକଥା ବୁଝାଉଛୁ । ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ମତ ଏବେ ତୁମକୁ ମିଳୁଛି ।

ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମକୁ ଘରକୁ ଫେରିଯିବାକୁ ହେବ । ଏବେ ଅବିନାଶୀ ସୁଖର ସମ୍ପତ୍ତି ନିଅ । କଳ୍ପ-କଳ୍ପ ତୁମକୁ ସମ୍ପତ୍ତି ମିଳିଆସୁଛି କାହିଁକି ନା ସ୍ୱର୍ଗର ସ୍ଥାପନା ତ କଳ୍ପ-କଳ୍ପ ହେଉଛି ନା । ଏକଥା କେହି ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି ଯେ ଏହି ସୃଷ୍ଟି ଚକ୍ର ୫ ହଜାର ବର୍ଷର ଅଟେ । ମନୁଷ୍ୟ ତ ବିଲକୁଲ୍ ଘୋର ଅନ୍ଧକାରରେ ଅଛନ୍ତି । ତୁମେ ଏବେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଆଲୋକରେ ଅଛ । ସ୍ୱର୍ଗର ସ୍ଥାପନା ତ ବାବା ହିଁ କରିବେ । ଏକଥା ଗାୟନ ଅଛି ଯେ ପାଳ ଗଦାରେ ନିଆଁ ଲାଗିଗଲାଣି ତେବେ ମଧ୍ୟ ଅଜ୍ଞାନ ନିଦ୍ରାରେ ଶୋଇ ରହିଛନ୍ତି । ତୁମେମାମାନେ ଜାଣିଛ ବେହଦର ପିତା ଜ୍ଞାନର ସାଗର ଅଟନ୍ତି । ସର୍ବୋଚ୍ଚ ବାବାଙ୍କର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ମଧ୍ୟ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଅଟେ । ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ, ଈଶ୍ୱର ତ ସମର୍ଥ ଅଟନ୍ତି, ଯାହା ଚାହିଁବେ ତାହା କରିପାରିବେ । ନା, ଏହିପରି ଅନାଦି ଡ୍ରାମା ତିଆରି ହୋଇଛି । ସବୁକିଛି ଡ୍ରାମା ଅନୁସାରେ ହିଁ ଚାଲୁଛି । ଯୁଦ୍ଧ ସମୟରେ କେତେ ମୃତ୍ୟୁବରଣ କରୁଛନ୍ତି । ଏହା ମଧ୍ୟ ଡ୍ରାମାରେ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ହୋଇ ରହିଛି । ଏଥିରେ ଭଗବାନ କ'ଣ କରିପାରିବେ । ଭୂମିକମ୍ପ ଇତ୍ୟାଦି ହେଲେ କେତେ ଚିତ୍କାର କରିଥା'ନ୍ତି — ହେ ଭଗବାନ କିନ୍ତୁ ଭଗବାନ କ'ଣ କରିପାରିବେ । ଭଗବାନଙ୍କୁ ତ ତୁମେ ଡାକିଛ — ଆସି ବିନାଶ କର ତୁମେ ତାଙ୍କୁ ପତିତ ଦୁନିଆକୁ ଡାକିଛ, କହୁଛ ନୂଆ ଦୁନିଆର ସ୍ଥାପନା କରି ସମସ୍ତଙ୍କର ବିନାଶ କର । ମୁଁ କରୁନାହିଁ, ଏହା ତ ଡ୍ରାମାରେ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ହୋଇ ରହିଛି । ରକ୍ତର ଖେଳ ହେବ । ଏଥିରେ ରକ୍ଷା କରିବାର କୌଣସି କଥା ହିଁ ନାହିଁ । ତୁମେ କହୁଛ — ଦୁନିଆକୁ ପବିତ୍ର କର ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ ପତିତ ଆତ୍ମାମାନେ ଯିବେ ନା । କେହି-କେହି ତ ବିଲକୁଲ୍ ବୁଝୁନାହାଁନ୍ତି । ଶ୍ରୀମତର ଅର୍ଥ ମଧ୍ୟ ବୁଝୁନାହାଁନ୍ତି, ଭଗବାନ କ'ଣ, କିଛି ହେଲେ ବୁଝିପାରୁ ନାହାଁନ୍ତି । କୌଣସି ପିଲା ଯଦି ଠିକରେ ପାଠ ନ ପଢନ୍ତି ତେବେ ମାତା-ପିତା କୁହନ୍ତି ତୁମେ ତ ପଥର ବୁଦ୍ଧି ଅଟ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ତ ଏପରି କହିବେ ନାହିଁ । କଳିଯୁଗରେ ପଥରବୁଦ୍ଧି ହୋଇ ପଡିଛନ୍ତି । ଏଠାରେ କେହି ପାରସବୁଦ୍ଧି (ପାରସମଣି ଭଳି ବୁଦ୍ଧି) ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଆଜିକାଲି ତ ଦେଖ ମନୁଷ୍ୟ କ'ଣ-କ'ଣ ସବୁ କରୁଛନ୍ତି । ଅସ୍ତ୍ରୋପଚାରରେ ଗୋଟିଏ ହୃଦୟ (ହାର୍ଟ) ବାହାର କରି ଆଉ ଗୋଟିଏ ରୋପଣ କରୁଛନ୍ତି । ଆଚ୍ଛା, ଏତେ ମେହନତ କରି ଏପରି କଲ କିନ୍ତୁ ଏହା ଦ୍ୱାରା ଲାଭ କ'ଣ ? ଅତିବେଶୀରେ ଆଉ ଅଳ୍ପ କେତେ ଦିନ ଅଧିକ ବଞ୍ଚି ରହିବ । ବହୁତ ରିଦ୍ଧି-ସିଦ୍ଧି (ତନ୍ତ୍ରବିଦ୍ୟା) ଶିଖି ଆସୁଛନ୍ତି, ଫାଇଦା ତ କିଛି ହେଲେ ନାହିଁ । ସେଥିପାଇଁ ହିଁ ଭଗବାନଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉଛନ୍ତି ଯେ ଆସି ଆମକୁ ପବିତ୍ର ଦୁନିଆର ମାଲିକ କର । ଆମେ ପତିତ ଦୁନିଆରେ ରହି ବହୁତ ଦୁଃଖୀ ହୋଇଯାଇଛୁ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ କୌଣସି ରୋଗ ହେବ ନାହିଁ କି ଦୁଃଖର କୌଣସି କଥା ରହିବ ନାହିଁ । ଏବେ ବାବାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ତୁମେ କେତେ ଉଚ୍ଚପଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଛ । ଏଠାରେ ମଧ୍ୟ ମନୁଷ୍ୟ ପାଠପଢା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଉଚ୍ଚ ଡିଗ୍ରୀ ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଛନ୍ତି । ବହୁତ ଖୁସିରେ ରହୁଛନ୍ତି । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଏମାନେ ତ ଆଉ ଅଳ୍ପ ଦିନ ବଞ୍ଚିବେ । ମୁଣ୍ଡ ଉପରେ ବହୁତ ପାପର ବୋଝ ରହିଛି । ବହୁତ ଦଣ୍ଡ ଭୋଗ କରିବେ । ନିଜକୁ ପତିତ ତ କହୁଛନ୍ତି ନା । ବିକାରଗ୍ରସ୍ତ ହେବାକୁ ପାପ ବୋଲି ଭାବୁ ନାହାଁନ୍ତି । ପାପ ଆତ୍ମା ତ ହେଉଛନ୍ତି ନା । କହୁଛନ୍ତି ଗୃହସ୍ଥ ଆଶ୍ରମ ତ ଅନାଦି କାଳରୁ ଚାଲି ଆସୁଛି । ତାଙ୍କୁ ବୁଝାଇ ଦିଆଯାଉଛି ସତ୍ୟଯୁଗ-ତ୍ରେତାଯୁଗରେ ହିଁ ପବିତ୍ର ଗୃହସ୍ଥ ଆଶ୍ରମ ଥିଲା । ସେଠାରେ ପାପ ଆତ୍ମାମାନେ ନଥିଲେ । ଏଠାରେ ପାପ ଆତ୍ମାମାନେ ଅଛନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ ଦୁଃଖୀ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ଏଠାରେ ତ ଅଳ୍ପ କାଳର ସୁଖ, ରୋଗ ହେଲା ମୃତ୍ୟୁବରଣ କଲେ । ମୃତ୍ୟୁ ତ ପାଟି ଖୋଲା କରି ଛିଡା ହୋଇଛି । ଅଚାନକ ହୃଦଘାତ ହୋଇଯାଉଛି । ଏଠାରେ ତ ସୁଖ କାକ ବିଷ୍ଠା ସମାନ । ସେଠାରେ ତୁମକୁ ଅସରନ୍ତି ସୁଖ ମିଳିବ । ତୁମେ ସାରା ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ହେଉଛ । କୌଣସି ପ୍ରକାରର ଦୁଃଖ ମଧ୍ୟ ହେବ ନାହିଁ । ନା ଗରମ ହେବ, ନା ଥଣ୍ଡା, ସର୍ବଦା ବସନ୍ତ ଋତୁ ହେବ । ତତ୍ତ୍ୱ ମଧ୍ୟ ବ୍ୟବସ୍ଥିତ ରହିବେ । ସ୍ୱର୍ଗ ତ ସ୍ୱର୍ଗ ହିଁ ଅଟେ, ଏଥିରେ ରାତି-ଦିନର ଫରକ ରହିଛି । ତୁମେ ସ୍ୱର୍ଗର ସ୍ଥାପନା କରିବା ପାଇଁ ହିଁ ବାବାଙ୍କୁ ଡାକୁଛ, କହୁଛ — ଆସି ପବିତ୍ର ଦୁନିଆ ସ୍ଥାପନ କର । ଆମକୁ ପବିତ୍ର କର ।

ତେଣୁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଚିତ୍ରରେ ଶିବ ଭଗବାନୁବାଚ ଲେଖା ହେବା ଉଚିତ୍ । ଏହା ଦ୍ୱାରା ସବୁବେଳେ ଶିବବାବା ମନେ ପଡିବେ । ଜ୍ଞାନ ମଧ୍ୟ ଦେଇ ଚାଲିବେ । ମିୟୁଜିୟମ (ସଂଗ୍ରହାଳୟ) ଅଥବା ପ୍ରଦର୍ଶନୀର ସେବାରେ ଜ୍ଞାନ ଓ ଯୋଗ ଉଭୟ ଏକତ୍ର ଚାଲିଥାଏ । ଯୋଗରେ ରହିବା ଦ୍ୱାରା ନିଶା ଚଢିବ । ତୁମେ ପବିତ୍ର ହୋଇ ସାରା ବିଶ୍ୱକୁ ପବିତ୍ର କରୁଛ । ଯେତେବେଳେ ତୁମେ ପବିତ୍ର ହୋଇଯିବ ସେତେବେଳେ ନିଶ୍ଚିତ ତୁମ ପାଇଁ ସୃଷ୍ଟି ମଧ୍ୟ ପବିତ୍ର ହେବା ଦରକାର । ଶେଷ ସମୟକୁ ବିନାଶର ସମୟ ହେବା କାରଣରୁ ସମସ୍ତଙ୍କର ହିସାବ-କିତାବ ଚୁକ୍ତ ହୋଇଯିବ । ତୁମ ପାଇଁ ମୋତେ ନୂଆ ସୃଷ୍ଟିର ଉଦ୍ଘାଟନ କରିବାକୁ ପଡୁଛି । ପୁଣି ଶାଖା ଖୋଲି ଚାଲିଛି । ପବିତ୍ର କରାଇବା ପାଇଁ ନୂଆ ଦୁନିଆ ସତ୍ୟଯୁଗର ମୂଳଦୁଆ ତ ବାବାଙ୍କ ବିନା କେହି ପକାଇ ପାରିବେ ନାହିଁ । ତେଣୁ ଏଭଳି ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବା ଉଚିତ୍ । ତୁମେ ମିୟୁଜିୟମ୍ ଆଦିର ଉଦ୍ଘାଟନ ବଡଲୋକଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କରାଇଲେ ଅଧିକ ପ୍ରଚାର ହେବ । ଲୋକମାନେ ଜାଣିବେ ଏଠାକୁ ଏମାନେ ମଧ୍ୟ ଆସୁଛନ୍ତି । କେହି-କେହି କହୁଛନ୍ତି ତୁମେ ଲେଖିକରି ଦିଅ, ଆମେ କହିବୁ । ଏହା ମଧ୍ୟ ଭୁଲ୍ ହୋଇଯାଉଛି । ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝି ମୌଖିକ ଭାବେ କହିବେ ତେବେ ବହୁତ ଭଲ । କେହି କେହି ତ ଭାଷଣ ସଠିକ୍ ହେବା ପାଇଁ ହାତ ଲେଖା ପଢି

ଶୁଣାଇଥା'ନ୍ତି । ତୁମକୁ ତ ମୌଖିକ ଭାବେ ବୁଝାଇବାକୁ ପଡିବ । ତୁମ ଆତ୍ମାରେ ତ ସମସ୍ତ ଜ୍ଞାନ ରହିଛି ନା । ପୁଣି ତୁମେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଦେଉଛ । ଯାହା ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଜାମାନଙ୍କର ବୃଦ୍ଧି ହୋଇ ଚାଲିଛି । ଲୋକସଂଖ୍ୟା ମଧ୍ୟ ବଢିଚାଲିଛି ନା । ସବୁ ଜିନିଷ ବଢି ଚାଲିଛି । ସାରା ବୃକ୍ଷ ଜୀର୍ଣ୍ଣଶୀର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଗଲାଣି । ଯେଉଁମାନେ ଆମ ଧର୍ମର ହୋଇଥିବେ ସେମାନେ ବାବାଙ୍କୁ ଜାଣିଯିବେ । କ୍ରମାନୁସାରେ ତ ରହିବେ ନା । ସମସ୍ତେ ଏକାପରି ପଢିବେ ନାହିଁ । କେହି ତ ୧୦୦ ନମ୍ବରରୁ ୧ ନମ୍ବର ମଧ୍ୟ ପାଇବେ, ଅଳ୍ପ ଶୁଣିଲେ, ୧ ମାର୍କ ମିଳିଲା ତେବେ ମଧ୍ୟ ସ୍ୱର୍ଗକୁ ଚାଲିଯିବେ । ଏହା ହେଉଛି ବେହଦର ପାଠପଢା, ଯାହାକୁ ବେହଦର ବାବା ହିଁ ପଢାଉଛନ୍ତି । ଯେଉଁମାନେ ଏହି ଧର୍ମର ହୋଇଥିବେ ସେମାନେ ବାବାଙ୍କର ହୋଇଯିବେ । ପ୍ରଥମେ ତ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ନିଜର ମୁକ୍ତିଧାମ ଘରକୁ ଯିବାକୁ ହେବ ପୁଣି କ୍ରମାନୁସାରେ ଏଠାକୁ ଆସିବେ । କେହି କେହି ତ ତ୍ରେତାର ଅନ୍ତରେ ମଧ୍ୟ ଆସିବେ । ଯଦିଓ ବ୍ରାହ୍ମଣ ହେବେ କିନ୍ତୁ ସବୁ ବ୍ରାହ୍ମଣ ସତ୍ୟଯୁଗକୁ ଯିବେ ନାହିଁ, ତ୍ରେତାଯୁଗର ଶେଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମଧ୍ୟ ଆସିବେ । ଏହି କଥା ବୁଝିବା ଯୋଗ୍ୟ ଅଟେ । ବାବା ଜାଣିଛନ୍ତି ରାଜଧାନୀ ସ୍ଥାପନ ହେଉଛି, ସମସ୍ତେ ଏକାଭଳି ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ । ରାଜଧାନୀରେ ତ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ପ୍ରକାରର ପଦ ଦରକାର ନା । ପ୍ରଜାଙ୍କୁ ବାହାରବାଲା କୁହାଯାଏ । ବାବା ବୁଝାଇଥିଲେ ସେଠାରେ ମନ୍ତ୍ରୀଙ୍କର ଆବଶ୍ୟକ ପଡିବ ନାହିଁ । ସେମାନଙ୍କୁ ଏବେ ଶ୍ରୀମତ ମିଳିଛି, ଯାହାଦ୍ୱାରା ଏପରି ହୋଇଛନ୍ତି । ସେମାନେ କାହାଠାରୁ ରାୟ ନେବେ ନାହିଁ । ମନ୍ତ୍ରୀ ଆଦି କେହି ରହିବେ ନାହିଁ । ପୁଣି ଯେତେବେଳେ ପତିତ ହେବେ ସେତେବେଳେ ଜଣେ ମନ୍ତ୍ରୀ, ଜଣେ ରାଜା-ରାଣୀ ରହିବେ । ଏବେ ତ କେତେ ମନ୍ତ୍ରୀ ରହିଛନ୍ତି । ଏଠାରେ ତ ପଞ୍ଚାୟତି ରାଜ୍ୟ ଚାଲିଛି ନା । ଜଣଙ୍କର ମତ ଅନ୍ୟ ଜଣଙ୍କ ସହିତ ମିଶୁନାହିଁ । ଜଣଙ୍କ ସହିତ ବନ୍ଧୁତ୍ୱ ରଖ, ବୁଝାଅ । ତେବେ ସିଏ କାମ କରିଦେବେ । ଅନ୍ୟ କେହି ଯଦି ଆସିଲେ, ତାଙ୍କ ମନକୁ ତୁମ କଥା ପସନ୍ଦ ନ ଆସିଲା ଆହୁରି କାମକୁ ବିଗାଡି ଦେବେ । ଜଣଙ୍କର ବୁଦ୍ଧି ଅନ୍ୟ ଜଣଙ୍କ ସହିତ ମିଶିପାରିବ ନାହିଁ । ସେଠାରେ ତ ତୁମର ସବୁ କାମନା ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଯିବ । ତୁମେ କେତେ ଦୁଃଖ ଭୋଗ କରିଛ, ଏହାର ନାମ ହିଁ ହେଉଛି ଦୁଃଖଧାମ । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ କେତେ ଧକ୍କା ଖାଇଛ । ଏହା ମଧ୍ୟ ଡ୍ରାମା ଅଟେ । ଯେତେବେଳେ ଦୁଃଖୀ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି ସେତେବେଳେ ବାବା ଆସି ସୁଖର ସମ୍ପତ୍ତି ଦେଉଛନ୍ତି । ବାବା ତୁମର ବୁଦ୍ଧିକୁ ଖୋଲି ଦେଇଛନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ତ କହୁଛନ୍ତି ସାହୁକାରମାନଙ୍କ ନିମନ୍ତେ ଏହା ସ୍ୱର୍ଗ ଏବଂ ଗରୀବମାନଙ୍କ ପାଇଁ ନର୍କ । ତୁମେ ଯଥାର୍ଥ ଭାବେ ଜାଣିଛ — ସ୍ୱର୍ଗ କାହାକୁ କୁହାଯାଉଛି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ କେହି ଦୟାର ସାଗର କହି ଡାକିବେ ନାହିଁ । ଏଠାରେ ଡାକୁଛନ୍ତି — ଦୟାକର, ମୁକ୍ତ କର । ବାବା ହିଁ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଶାନ୍ତିଧାମ, ସୁଖଧାମକୁ ନେଇଯାଉଛନ୍ତି । ଅଜ୍ଞାନ କାଳରେ ତୁମେ ମଧ୍ୟ କିଛି ଜାଣିନଥିଲ । ଯିଏ ନମ୍ବରୱାନ ତମୋପ୍ରଧାନ ହୋଇଥିଲେ, ସିଏ ପୁଣି ନମ୍ବରୱାନ ସତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନ ହେଉଛନ୍ତି । ବ୍ରହ୍ମାବାବା ନିଜର ବଡିମା କରୁନାହାଁନ୍ତି । ବଡପଣିଆ ତ ଜଣଙ୍କର ହିଁ ଅଟେ । ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ସିଏ ହିଁ ଏହିପରି କରିଛନ୍ତି ନା । ସିଏ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଭଗବାନ ଅଟନ୍ତି । ସିଏ ଆମକୁ ମଧ୍ୟ ଶ୍ରେଷ୍ଠ କରୁଛନ୍ତି । ବାବା ଜାଣିଛନ୍ତି, ସମସ୍ତେ ତ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ । ତଥାପି ମଧ୍ୟ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବାକୁ ହେବ । ଏଠାକୁ ତୁମେ ନରରୁ ନାରାୟଣ ହେବା ପାଇଁ ଆସୁଛ । କହୁଛନ୍ତି — ବାବା, ଆମେ ତ ସ୍ୱର୍ଗର ବାଦଶାହୀ ନେବୁ । ଆମେ ସତ୍ୟ ନାରାୟଣଙ୍କ ସତ୍ୟ କଥା ଶୁଣିବାକୁ ଆସିଛୁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି — ଆଚ୍ଛା, ତୁମ ମୁଖରେ ଗୁଲାବ ଅର୍ଥାତ୍ ତୁମ ତୁଣ୍ଡ ସୁତୁଣ୍ଡ ହେଉ, ସେଥିପାଇଁ ମେହନତ କର । ସମସ୍ତେ ତ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଏହି ରାଜଧାନୀ ଏବେ ସ୍ଥାପନ ହେଉଛି । ରାଜା କୁଳର, ପ୍ରଜା କୁଳର ବହୁତ ଆତ୍ମା ଦରକାର ନା । ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟଭାବେ ଶୁଣୁଛନ୍ତି, କହୁଛନ୍ତି ପୁଣି ଛାଡି ଚାଲିଯାଉଛନ୍ତି... ପୁଣି ଫେରି ମଧ୍ୟ ଆସୁଛନ୍ତି । ଯେଉଁ ପିଲାମାନେ ନିଜର କିଛି ନା କିଛି ଉନ୍ନତି କରୁଛନ୍ତି ତେବେ ସିଏ ଉପରକୁ ଚଢୁଛନ୍ତି । ଗରୀବମାନେ ହିଁ ସମର୍ପଣ ହୋଇଥା'ନ୍ତି । ଦେହ ସହିତ ଆଉ କିଛି ମଧ୍ୟ ମନେ ନ ପଡୁ, ଏହା ବହୁତ ବଡ ଲକ୍ଷ୍ୟ ଅଟେ । ଯଦି କାହା ସହିତ ସମ୍ବନ୍ଧ ଯୋଡି ହୋଇଥିବ ତେବେ ସେ ନିଶ୍ଚିତ ମନେ ପଡିବେ । ବାବାଙ୍କର କ'ଣ ମନେ ପଡିବ ? ସାରାଦିନ ବେହଦରେ ହିଁ ବୁଦ୍ଧି ରହିଥାଏ । କେତେ ପରିଶ୍ରମ କରିବାକୁ ପଡୁଛି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୋ ପିଲାମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଉତ୍ତମ, ମଧ୍ୟମ, କନିଷ୍ଠ ମଧ୍ୟ ଅଛନ୍ତି । ଅନ୍ୟ କେହି ଆସିଲେ ଜାଣିପାରନ୍ତି ଯେ ଇଏ ପତିତ ଦୁନିଆର ଅଟନ୍ତି । ତଥାପି ମଧ୍ୟ ଯଜ୍ଞର ସେବା କରୁଥିବାରୁ ସମ୍ମାନ ଦେବାକୁ ପଡିଥାଏ । ବାବା ଯୁକ୍ତିବାଜ ଅର୍ଥାତ୍ ଉପାୟ ବତାଇବାବାଲା ତ ଅଟନ୍ତି ନା । ଏଠାରେ ତ ଶାନ୍ତିର ସ୍ତମ୍ଭ, ପବିତ୍ରତାର ସ୍ତମ୍ଭ ବ୍ରହ୍ମାବାବା ବସିଛନ୍ତି ଯାହାଙ୍କ ଶରୀରରେ ପବିତ୍ରତାର ସାଗର ଶିବବାବା ପ୍ରବେଶ କରି ସାରା ବିଶ୍ୱକୁ ପବିତ୍ର କରୁଛନ୍ତି । ଏଠାକୁ କେହି ପତିତ ଆସିପାରିବେ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ଆସିଛି ସବୁ ପତିତମାନଙ୍କୁ ପବିତ୍ର କରାଇବା ପାଇଁ । ଏହି ଖେଳରେ ମୋର ମଧ୍ୟ ପାର୍ଟ ରହିଛି । ଆଚ୍ଛା —

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ନିଜର ଚାର୍ଟକୁ ଦେଖି ଯାଞ୍ଚ କରିବାକୁ ହେବ ଯେ ମୋ ଦ୍ୱାରା କେତେ ପୁଣ୍ୟର ଖାତା ଜମା ହୋଇଛି ? ଆତ୍ମା କେତେ ସତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନ ହୋଇଛି ? ସର୍ବଦା ଯୋଗଯୁକ୍ତ ରହି ସବୁ ହିସାବ-କିତାବକୁ ଚୁକ୍ତ କରିବାକୁ ହେବ ।

(୨) ପାଠପଢାରେ ବୃତ୍ତି ପାଇବା ପାଇଁ ଯୋଗ୍ୟ ସେବାଧାରୀ ହୋଇ ବହୁତଙ୍କର କଲ୍ୟାଣ କରିବାକୁ ହେବ । ବାବାଙ୍କର ପ୍ରିୟ ହେବାକୁ

ପଡିବ । ଶିକ୍ଷକ ହୋଇ ବହୁତଙ୍କୁ ରାସ୍ତା ବତାଇବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ମଧୁରତାର ବରଦାନ ଦ୍ୱାରା ସର୍ବଦା ଆଗକୁ ବଢୁଥିବା ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଆତ୍ମା ହୁଅ ।

ମଧୁରତା ଏଭଳି ଏକ ବିଶେଷ ଧାରଣା ଅଟେ ଯାହାକି ତିକ୍ତ ସ୍ୱଭାବ-ସଂସ୍କାରକୁ ମଧ୍ୟ ମଧୁର କରିଦେଇଥାଏ । ଯଦି କାହାକୁ ବି କିଛି ସମୟ ପାଇଁ ମଧୁର ଦୃଷ୍ଟି ଦେଇଦିଅ ବା ମିଠାବାଣୀ ଶୁଣାଇଦିଅ ତେବେ ଯେକୌଣସି ଆତ୍ମାକୁ ସଦାକାଳ ପାଇଁ ଭରପୁର କରିପାରିବ । ତୁମର ସେହି ଅଳ୍ପ କିଛି ସମୟର ମିଠା ଦୃଷ୍ଟି ବା ମିଠାବାଣୀ ସେହି ଆତ୍ମାର ଜୀବନରୂପୀ ସୃଷ୍ଟିକୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିଦେବ । ତୁମର ଦୁଇ ପଦ ମିଠାବାଣୀ ମଧ୍ୟ ସେମାନଙ୍କୁ ସଦାକାଳ ପାଇଁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିବାର ନିମିତ୍ତ ହୋଇପାରିବ, ସେଥିପାଇଁ ମଧୁରତା ରୂପୀ ବରଦାନକୁ ସଦାସର୍ବଦା ସାଥୀରେ ରଖିଥାଅ । ତେଣୁ ନିଜେ ସର୍ବଦା ମଧୁର ସ୍ଥିତିରେ ରହିବା ସହିତ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ମଧୁର ସ୍ୱଭାବଯୁକ୍ତ କରାଇବାକୁ ହେବ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ଯଦି ସବୁ ପ୍ରକାରର ପରିସ୍ଥିତିରେ ରାଜି ଅର୍ଥାତ୍ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ରହିବ ତେବେ ରାଜଯୁକ୍ତ ଅର୍ଥାତ୍ ଜ୍ଞାନବାନ ଆତ୍ମା ହୋଇଯିବ ।

***** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି *****

ଅବ୍ୟକ୍ତ ସ୍ଥିତିର ଅନୁଭବ କରିବା ପାଇଁ ବିଶେଷ ହୋମୱାର୍କ :

(୪) ତୁମେମାନେ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ରାଜକୀୟ ଆତ୍ମା ଅଟ ସେଥିପାଇଁ ତୁମ ମୁଖରୁ କେବେ ବି ବ୍ୟର୍ଥ ଅଥବା ସାଧାରଣ ବାଣୀ ନ ବାହାରୁ । ତୁମର ପ୍ରତ୍ୟେକ ବାଣୀ ଯୁକ୍ତିଯୁକ୍ତ ହେଉ, ବ୍ୟକ୍ତ ଭାବରୁ ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ଅର୍ଥାତ୍ ଅବ୍ୟକ୍ତ ଭାବ ସମ୍ପନ୍ନ ଆତ୍ମା ହିଁ ଅବ୍ୟକ୍ତି ସ୍ଥିତିର ଅନୁଭବ କରିପାରିବ ।